

דנה נויפלד

דודו קונבסינו

היל שמיר

יאיר חקק

יפעת סיטרואן

אבינועם רוזנבאום

עדי קאהן גונן

אוה מדזיבז' ¹

טלי פלג

ניר שיווקי

ליאת בלום

דנה נויפלד

אסף וסרצוג

הרן לבאות

תמר ארז

עדי קופלוביץ

יואב פרץ – אולפני הרצליה

(אלידור – משרד המשפטים – ת"א)

יחיאל שבי

תמלול:

שלמה פילבר: אנתנו מקליטים בקול כי בסוף נחוייב לפרסם את זה. אגב, אני אומר את זה גם בהקשר שאם יש נושאים שמבחינתך הם סודות מסחריים, כך בחשבון שדברים עשויים לצאת ולהתפרסם לציבור.

יואב פרץ: שמי יואב פרץ אני 15 שנה באולפני הרצליה. הייתי סמנכ"ל סכפים. מאז 11 שנה אני מנכ"ל החברה, עובד בתעשייה הזו די הרבה שנים. הרקע שלי בא מכלכלה ופיננסים מעולם לא הייתי איש טלוויזיה או איש תוכן.

קצת אספר על אולפני הרצליה. לא כולם יודעים אבל זו החברה הכי ותיקה בתעשייה, היא קמה ב-1949 מכסף של משפחה שלקחה את ההון שלה מגרמניה ובאה להשקיע בקולנוע וטלוויזיה בישראל. קנתה קרקע, ובנתה אולפנים לקולנוע, כי אז היה קולנוע לא היתה טלוויזיה. ובעצם ייצרה את כל הקלאסיקות של תעשיית הקולנוע בישראל, מסלאת שבת, הלהקה, כל סרטי אורי זוהר, אפילו היתה מועמדת לאוסקר עם השוטר אזולאי, זכתה בגלובוס הזהב. לימים החברה הזו כל חייה היתה על סף פשיטת רגל, שנת 92 קבוצת תקשורת, קבוצת השקעות, קנתה את המניות, את רוב המניות של החברה ומשנה זו בצעם החברה עברה לתעשיית הטלוויזיה. אולפני הרצליה בעצם זו רצפת הייצור של תעשיית הטלוויזיה. אנחנו, אני מנהל את המפעל הכי גדול בתעשייה. ובאולפני הרצליה מייצרים טלוויזיה, שם בעצם קוראים הדברים שאתם רואים על המסך בסוף. זה מתחיל ונגמר בתוך אולפני הרצליה. היום האולפנים מעסיקים 150 עובדים קבועים ועוד כ-250 פריילנסרים שיושבים באופן קבוע כמעט כל יום. במגוון פעילויות.

שלמה פילבר: מה הגודל של התעשייה? של ההפקה?

יואב פרץ: של תעשיית ההפקה, אני מניח שזה כמה אלפי עובדים. אם כל הנותני שירותים -3000 4000 עובדים, לא יותר מזה. בתחום האולפנים, פוסט-פרודקשין זה עוד כמה אלפי עובדים. זו לא תעשייה גדולה. זו תעשייה יחסית קטנה. אנחנו החברה האחרונה והיחידה בתעשייה שאפשר לקרוא לה סטודיו. סטודיו זה חברה שיש לה גם אולפנים, גם הפקות, גם פוסט-פרודקשין, גם נייודות שידור, גם אמצעי שידור. אין כבר חברות כאלו. בעבר,

שלמה פילבר: למה בעצם לא נשאר כמעט? זה התפרק?

יואב פרץ: לא. כי בעצם, מה?

(דקה 3:00) ליאת בלום: זה הלך למקומות אחרים.

יואב פרץ: זה ממש לא הלך למקומות אחרים. יש איזה.. אני אסביר את זה בעוד דקה. אני יגיע לשם. עכשיו אני באתי לכאן מסיבה מאוד מאוד פשוטה. בעלי המניות של נמצאים בצומת דרכים. עשו עסקת קומבינציה על הקרקע באולפני הרצליה, 44 דונם בהרצליה הרבה יותר מעניין מתעשיית הטלוויזיה, התשואה הרבה יותר משמעותית. בתוך בעלי המניות של יש שתי קבוצות. קבוצה אחת החליטה לא להמשיך בתעשייה, דווקא הנינים והנכדים של מרגוט קלאוזנר שהקימה את החברה. והאחרים, עמי גניגר הבעלים של תיא התקשורת מתלבט עדיין. אני מאוד מאוד רוצה להמשיך את העסק הזה כי אני אחראי על 500 משפחות שמקבלות משכורת כל יום. אולפני הרצליה, בשביל הפרוטוקול מעולם לא הפסידה, החברה עובדת, שורדת, אבל היא שורדת. מה שקרה בתעשייה הזאת זה מאוד מאוד פשוט, וזה השקף שהבאתי, שקף אחד בלבד. עד המכרז

לערוץ 2 ב-2005 זו היתה תעשיית הטלוויזיה, שרשרת הערך של התעשייה. זכויות היוצרים

שלמה פילבר: מותר להשתמש בזה?

יואב פרץ: כן. אתה יכול, אבל תבקש [REDACTED], אני תמיד מבקש.

שלמה פילבר: תודה, אנתנו חברים. אני רק רוצה לראות שהוא יסרב.

יואב פרץ: [REDACTED].

אם בבית יש את הצופה הביתי שרואה טלוויזיה, זה איך הוא מקבל את התעשייה. את זה אתם יודעים, אבל אני רק אסביר לכם איך זה קורה אצלנו. הוא מקבל את זה מהוט מיי, IPTV, DDT, יס, צלחות לוויין, סלקום בעתיד עוד גורמים, שזה מצויין לנו, אבל מה הם מקבלים? הם בעצם חברת שידור, חברת צינורות. הם מקבלים את השידור שלהם מערוצים.

שלמה פילבר: זה התוכן.

יואב פרץ: וזה התוכן, זה לא נכון, זה אל התוכן. אלה לא יצרני התוכן, הערוצים. הערוצים קונים תוכן ומשדרים תוכן. חלקם קיבלו אישור למכור פרסומות, הם גם לא ממנים הם רק מעבירים כסף מהצרכן הסופי לחברת ההפקה. כנייל הוט ויס. הם גם לא. להם יש ערוצי נישא. הם נותנים את הכסף לענני תקשורת, לערוץ הילדים, לערוץ הספורט.

(דקה 09: 5) אוה מדזיבוז¹: כן, אבל אתה לא יכול לערוצים המסחריים ולכבלים והלוויין באותה גישה מבחינת התוכן.

יואב פרץ: אני תיכף גם אתייחס לזה.

אוה מדזיבוז¹: אוקיי, זה לא נכון.

יואב פרץ: אני אתייחס לערוצים, את יכולה לחלוק עלי אולי אחר כך. אחר כך יש עוד חברות אמצעים. כדי לצלם תוכנית טלוויזיה, את צריך ללכת לאולפן, צריך להכנס לחדר עריכה, אתה צריך ללכת לקנות שירותים אחרים, מצלמות, ניידות, אלפי שירותים נוספים. אותם מיצרות חברות ההפקה. אבל חברות ההפקה, אם מי הם עובדים, הם עובדים דרך סוכנים ולסוכנים יש טאלנטים. עד 2005 כך התנהגה התעשייה. חברות ההפקה הלכו ליוצרים, פיתחו איתם תכנים, הלכו לזכיינים, לערוצי נשיא מכרו תכנים, הם שידרו את זה. ב-2005 השתנתה התעשייה. קרו כמה דברים. קודם כל העולם התפתח. נכנס האינטרנט, נכנס ה-VOD, נכנס הסלולאר, נכנסו IPTV, העולם התחיל לזוז. הזכיינים של ערוץ 2 קמו בבוקר ואמרו: "רגע רגע", יש פה פוסטפרודקשיין, זו תעשייה קטנה. בואו נתחיל להקים חדרי עריכה. מאז JCS נמחקה, כשהיא היתה בית הפוסט הכי גדול והכי מפואר בישראל. מימד נמחקה. אנתנו צמצמנו את הפוסט ב-50%. בית הפוסט הכי גדול בארץ נמצא ברשת. יש להם 60 חדריים. [REDACTED]

בית הפוסט השלישי הוא RGE. ואלו בתי הפוסט, בתי הפוסט נמחקו מהשוק. היום יש חברה אחת משמעותית, אופוס, עצמאית בלבד. כל השאר נותנים שירותים. לנו יש בית פוסט שמשרת רק את ההפקה הפנימית שלנו ואת צירלטון שהם לקוח שלנו, שגרים בתוך האולפנים. אחר כך באו לאולפנים. אולפנים גדולים הם לא ישקיעו כי זה המון המון כסף, זה תקורה לא נורמלית. הם התחילו לבנות את האולפנים הקטנים. מה קרה? מימד סגרו שלושה אולפנים קטנים. אולפני הרצליה צמצמו שני אולפנים. JCS סגרו את האולפן שלהם. אז היום יש אולפן ברשת שהוא עובד אך ורק לרשת והיא מוכרת אותו. יש אולפן בקשת שעושה את כל העבודה של ערוץ המוזיקה ואת כל התוכניות הקטנות. לערוץ 10 ול-RGE יש מספר אולפנים. האולפנים הקטנים נסגרו. השלב הבא הוא חברות הפקה. למה לי שיהיה מפיק שיצור? אני אקח את המפיק בפועל, הוא יעבוד אצלי, אני אחתים את כל הטאלנטים על Payroll שלי, מה אני צריך אותם? אני עוקף אותם. אז ככה אני חוסך את רווח ההפקה, ככה אני חוסר את שרשרת הערך. העסקים האלו הם עסקים מאוד קטנים.

(דקה 36: 7) ליאת בלום: שאלתי אותך קודם למה אמרת לא? אמרתי הכל התכנס פנימה, הכוונה שזה נהפך להיות כל שרשרת הערך.

שלמה פילבר: IN HOUSE.

(דקה 41: 7) ליאת בלום: אם לזה התכוונת, אז לזה אני התכוונתי.

יואב פרץ: סליחה, סליחה. חוזר בי. חוזר בי. לא הבנתי אותך.

(דקה 36: 7) ליאת בלום: מאה אחוז.

יואב פרץ: בעצם בשרשרת הערך הזו כל התעשייה שלנו, של הפועלים, של העסקים הקטנים, של היזמים הקטנים, נסגרה.

שלמה פילבר: נסגרה זה אומר שאם לצורך העניין חלק מהאנשים, לא המנהלים, עברו פנימה.

יואב פרץ: לא. אני אגיד לך גם למה.

שלמה פילבר: למה?

יואב פרץ: כי הם לא יכולים לעבור פנימה. כמה מנהלי פיתוח אתה צריך? פעם, כל חברת הפקה החזיקה מנהל פיתוח, היום יש לך ברשת או בקשת מנהל פיתוח אחד. כמה מפיקים בפועל אתה צריך? כמה יוצרים אתה צריך? כמה בתי פוסט? אתה בא לחדר אחד אתה אומר אתם עובדים בתור אחד אחרי השני. בעצם הם יצרו מצב שהכל מרוכז אצלם, הכל מונהל אצלם, רק מהם קורים דברים.

[Redacted text block]

שלמה פילבר: [REDACTED]

יואב פרץ: [REDACTED]

(דקה 54: 8) ליאת בלום: [REDACTED]

יואב פרץ: [REDACTED]

שלמה פילבר: אוקיי.

יואב פרץ: קיבלנו חוזה, מפלטפורמה רצינית, הזכויות הבלעדיות שלנו ל-15 שנה. 15 שנה. עד היום, עד היום, עד לפני 8 שנים היו חוזים מאוד ברורים. החלוקה היתה חוזה הפקה ל-5 שנים, ב-5 שנים היה להם X שידורים ואחר כך ההפקה היתה באה אלינו. רק לסבר את האוזן אולפני הרצליה היא חברה ריווחית רק בגלל דבר אחד, בגלל הספרייה שלה. הספרייה של אולפני הרצליה יש הפקות וסרטים מפוארים מהעבר, יש את יומני גבע וכרמל זו ההיסטוריה המצולמות של מדינת ישראל, שהיא בבעלותינו, ויש לנו עוד המון המון טלנובלות ודרמות שפיתחנו לאורך השנים. ב-5 שנים האחרונות אין לנו שום דבר לזכותינו. אבל עוד דבר, אנחנו הפקנו את [REDACTED], אחרי [REDACTED] החליטה שהיא לא רוצה יותר את [REDACTED], פנו אלינו [REDACTED] אחר ואמר לנו שאנחנו [REDACTED]

שלמה פילבר: בגלל מה?

יואב פרץ: לא, אתה לא תצא נגדם. אתה פוחד. אתה לא יכול לצאת נגד זכייך, נגד פלטפורמה.

הילה שמיר: כי אז הם יעבירו את ההפקות לגורמים אחרים.

יואב פרץ: לא, אתה לא יכול להתמודד. אין יכולת משא ומתן. אתה יודע כשאתה לומד אסטרטגיה במנהל עסקים קוראים לזה כוח מיקוח מול הלקוחות או כוח מיקוח מול הספקים. אין כוח מיקוח. זה ראה וקדש. אתה לא ראה וקדש אתה לא עובד. עכשיו לי יש עסק של 150 עובדים, לא מעניין אותי מה, אני חייב להביא פרנסה כל בוקר. כנייל באולפנים. כנייל בכל שירות. סתם, למה בישראל זכייני ערוץ 2 עדיין לא משדרים ב-HD? כל העולם גמר לשדר ב-HD ב-2005, היום כולם עוברים ל-4K ו-APK. אנחנו עדיין מדינה מפגרת מבחינה טכנולוגית, מדינה מתקדמת. איפה HD? למה אין HD בערוץ 2 ובערוץ 10? לא יודע, לא יודע. אני לא התשובה. אני, כבר אין איפה לקנות HD דרך אגב.

שלמה פילבר: למה? אה, למה אין HD?

אוה מדזיבוז¹: יש בזה עניינים טכנולוגיים, אתה רוצה לענות על זה? (לניר שוויקי)

ניר שוויקי: מה?

אוה מדזיבוז¹: יש, תענה.

ניר שוויקי: עוד פעם, צריך לשים את זה.. בעידן פלוס כרגע הם לא עולים כי עדיין לא פתחו עוד מרבב, עוד לא עלתה השאלה הזו. והשידורים שלהם בעידן פלוס היתה פעם, הילה, את יכולה להגיד, הם רצו פעם לשדר בכבלים והלווין והיה שם איזה עניין משפטי.

הילה שמיר: זה לא קשור לשאלה.

שלמה פילבר: לא, למה טכנולוגית?

ניר שוויקי: מבחינה טכנולוגית יש להם אפשרות.

אוה מדזיבז: 'אני אענה לך אחרי זה.

שלמה פילבר: אה, סליחה.

יואב פרץ: לי אמרו שהרשות השניה עוד לא כתבה את הפרוטוקול לשידורים ב-HD. אבל זה לא משנה. כל עונים לי הזכיינים.

שלמה פילבר: אנחנו נבחן את זה אחר כך.

יואב פרץ: בסדר. בעצם נוצר מצב, וכתבו את זה בוועדת איל ותיכף נגיע לוועדת איל, יש פה מונופסון בשוק. מזה מונוספון? כאשר יש 3-4 קניינים ששולטים על השוק ולמה כולם נעמדים דום לפי הדרישות שלהם. אז מה קרה לאורך השנים? המחירים לא השתנו, אבל המוצר התרחב מאוד, אבל אתה לא נהנה מהמוצר. בואו רגע נעבור [REDACTED] לפני עשר שנים פתאום פתחו אותה ב-VOD. היום אני מוכר להם סידרה, אנחנו הפקנו את [REDACTED] 25 מיליון הורדות בטלוויזיה, צפיות ב-VOD, לא ראינו אגורה מזה. לא ראינו אגורה, אבל [REDACTED] מוכרת VOD ב-30 שקלים ללקוח הסופי. על מה? על בסיס התכנים האלה. אינטרנט.

שלמה פילבר: מה אין לכם בהסכמי זכויות?

יואב פרץ: אין לנו. בהסכמים שלנו לא מגיע לנו כלום. ההסכמים שלנו מאוד ברורים. קשת פתחה את מאקו, מעכשיו כל התכנים עוברים למאקו. רשת עשתה הסכם עם YNET כל התכנים עוברים ל-YNET. ערוץ 10 עשה עסקה יותר מתוחכמת. הוא נתן לנענע את כל התכנים שלו תמורת 50% בחברה. לוקחים את התוכן של המפיקים, שהם בעלי הזכויות, וסותרים בהם. אז נכון שהחוק לא בדיוק כפה, לא בדיוק קבע, אבל נוצרה סיטואציה שאין לנו מה לעשות.

שלמה פילבר: ואלה דברים של ועדת איל?

יואב פרץ: מה?

שלמה פילבר: אלה הסוגיות של ועדת איל?

יואב פרץ: כן. אלו בדיוק הסוגיות של ועדת איל. לאחר מכן, אני ממשיך הלאה, אני פשוט עובר. יש לנו פה איזושהי טענה תמיד [REDACTED], זה מה שכל ערוץ שאני נכנס

למכור תוכן, כלומר למכור שירות, אנחנו מממנים. בואו נשים את זה על השולחן. הם לא מממנים, האזרח מממן. האזרח משלם להם משהו והם קונים. הם קיבלו משאב ציבורי, חלק קיבלו משאב ציבורי שנקרא צינורות, אתם יכולים להעביר את החומר שלכם על צינורות, ואחרים קיבלו משאב ציבורי שנקרא לו תדר, אפיק. אני לא יכול מחר בבוקר לפתוח את האפיק שלי, אני גם לא אפתח את האפיק שלי. אנחנו גוף שהתמודד על מכרזים, הפסדנו במכרז לערוץ 2, היום הבנו שאין טעם להתמודד על האפיק, למה אין טעם להתמודד על האפיק? למה אף אחד לא יקח רישיונות גם אם תחלקו בחינם? כי מי שרוצה לקחת רישיונות צריך ספריה, צריך להקים חברת חדשות, צריכים להקים את כל הנכסים שכבר קיימים, אין לו סיכוי. גם אם הוא ירצה לקנות מחר תוכן.

(58: 13) ניר שיווקי: כי יש מונופול על התכנים.

יואב פרץ: מי יקום וימכור כי התוכן הוא לא שלי. אני לא יכול למכור, אני לא יכול לסחור. בתוכן שאני סוחר בו, אני מוכר לאינטרנט היום, אני מוכר לסלולאר, אני מוכר לחו"ל, אני מוכר, אני חי מזה. היום הרווח שמתקבל

(15: 14) הילה שמיר: האם נכון מה שאמרתם בעבר שמה שאתם חיים ממנו, במרכאות, הוא תוכן שבעבר הזכויות בו..

יואב פרץ: כן, אני מוכר.. החברה שלי, אולפני הרצליה כאן היא חברה ציבורית,

(הרבה אנשים מדברים ואי אפשר להבין + שיחות חולין)

יואב פרץ: היום 85% מהרווח הנקי של אולפני הרצליה נובע מספריה. ספריית עבר היסטורית וחלק מהספריה של התכנים האחרים. בשנים אחרונות הספריה שלנו לא מתפקדת כי אנחנו לא מקבלים תכנים חדשים. אנחנו גם לא יכולים לסחור בשום דבר אחר. עכשיו כולם רצים לחו"ל. הסיסמא של כולם: "חוי"ל חוי"ל חוי"ל, היי-טק, חוי"ל, חוי"ל". זה נתמד חוי"ל, השקעתי המון בחוי"ל. תיכף אני אספר לכם איך השקענו בחוי"ל. אבל בסוף היום הכסף הוא פה. הכסף הוא מיצירה, הכסף הוא מאינטרנט, הכסף הוא ממכירה Cross Platforms, בין תחנות שונות ובין ערוצים שונים. כי תוכן שייצרתי אותו הצליח בערוץ 2 והוא תוכן קומי, הוא יכול להמכר לערוץ הילדים, הוא יכול להמכר להוט בידור ישראלי, הוא יכול להמכר לעוד 20 פלטפורמות קטנות אחרות, סלקום יכול לקנות, אורנג'י יכול לקנות בעתיד, כל אחד יכול לקנות. כרגע, אני לא יכול למכור וגם אם אני ארצה למכור אני פוחד למכור, בואו נשים את זה על השולחן. למה אני לא אמכור? מסיבה מאוד פשוטה, אני לא אריב.

בעולם החליטו לשמור על הספקים הקטנים, על היצירה המקומית, אז אמרו בסדר בואו נגן עליהם באיזושהי חקיקה. היום אין חקיקה. זאת אומרת אין החלטה שמגינה עליהם, ניסו לעשות את זה בעבר דרך ועדת איל. חלק מהאנשים החליטו לזנות או לגרוע אותו, אני לא יודע למה, אבל היא נעלמה. עכשיו ועדת איל, בתוך

המסמכים של הוועדה.. עכשיו הוועדה קמת, אני יכול להגיד לכם, אחרי שמספר מפיקים התאגדו ביחד, מעבר לעבודת האיגוד פנינו לשר התקשורת, לגלעד ארדן. גלעד ארדן החליט להקים ועדה בלתי תלויה, שכר את ד"ר עדי איל, עוד מספר אנשים מומחים מהתעשייה שישבו בוועדה, ואני רוצה לצטט שני דברים שהם כתבו. "מבנה השוק הזה הוא ריבוי של מוכרים ותוכן ומיעוט של קונים, באופן המקנה לרוכשים, בעיקר זכיינים, כוח שוק משמעותי". משפט שני: "שימור עצמאותם של המפיקים חשוב אם כן, לא רק כצעד של הגנה מפני החזק אלא גם כצעד פרו-תחרותי המקטין עלויות של שחקנים חדשים, משמר את הלחץ התחרותי בתחום". בסוף היום, אין את זה. אולפנים קרסו, כל תעשיית האולפנים, הסטודיואים, אנתנו היום השחקן האחרון שנשאר המשמעותי, קרסו. כל שנתיים קם איזה גאון חדש, הוא מקים אולפן, הוא קורס.

שלמה פילבר: כל הערוצים העצמאיים, איפה הם מפיקים?

יואב פרץ: הערוצים העצמאיים היום, בעיקר מפיקים In House. יש אגדה שאומרת..

שלמה פילבר: ענני תקשורת, איפה הם מפיקים?

יואב פרץ: תיכף אני אספר לך. אני אספר לכם, מאוד פשוט. הוט ויס מחוייבים להוציא 8% להפקה מהמחזור שלהם. למי זה הולך? רוב הכסף יוצא ל-4 קבוצות, שהם גם בעלי ערוצים, שהם מפיקים In House לעצמם, הם לא מוציאים את זה לכלל המפיקים. יש את ענני תקשורת, יש את RGE, יש את תלית ויש את דורי מדיה. מה הם עושים? בגלל שהם גופים מספיק גדולים, אז לחלקם יש אולפנים, ל-RGE יש אולפנים, לתלית יש אולפנים, יש להם מערכות עריכה שלהם. ערוץ הספורט התחכם, עבד על כולם. במקום להוציא נידות שידור ולצלם ספורט, כמו שעושים בכל העולם, אז הוא בנה מוצר שאנחנו קוראים לו סופר קומבינה, הוא שלח סיבים אופטיים למגרשי ספורט כדי לעקוף את איכות התוכן ובגלל זה האיכות מאוד ירודה, [REDACTED]. אז בעצם ההפקה שיוצאת לשאר המפיקים היא מאוד קטנה. חלקם עובדים באולפנים עצמאיים, חלקם מצלמים In House. הרבה פעמים הם מצלמים בתוך מחסנים קטנים, איפה שאפשר לעשות את זה זול. כמות העבודה שמגיע מהוט ויס היא מאוד מאוד נמוכה יחסית לשוק ההפקה העצמאית.

אבינועם רוזנבאום: חמש דקות.

יואב פרץ: אין בעיה. אני כבר מסיים.

ליאת בלום: אני יכולה רק שאלה קטנה.

יואב פרץ: כן

ליאת בלום: אני רוצה רגע רק לעשות הבחנה בין תוכן לברזלים, לאולפנים..

יואב פרץ: אני מתעסק בשני המגרשים.

ליאת בלום: אני יודעת, בגלל זה אני רוצה לשמוע את דעתך. אני יכולה להבין את הצורך בפלורליזם וגיוון והוצאה למפיקים עצמאיים בשביל ש..

יואב פרץ: אני לא דיברתי על זה, אני דיברתי על כסף.

ליאת בלום: שניה, תן לי לסיים את השאלה ואז תבין לאן אני חותרת. אני יכולה להבין את הצורך הזה בשביל שמה שיגיע למסך יהיה מגוון ולא יהיה של ארבעה ראשים כפי שצינת. למה אני צריכה, בתור רגולטור, בתור מדינה, לשמר את הברזלים?

יואב פרץ: מאוד פשוט.

ליאת בלום: מבחינתי כל עוד אותם ארבעה-חמישה שחקנים ייצרו תוכן שמדבר לכל הקהלים, שנותן לי מענה לכל הצרכים החברתיים, התרבותיים, הקהילתיים שלי זה לא ממש משנה לי באיזה ברזלים הוא משתמש.

יואב פרץ: אני אגיד לך גם למה. כי ברגע שמייצרים את הברזלים לעצמם, ואני שומע את זה ממפיקים שעובדים אצל הזכיינים, בברזלים של הזכיינים, הם משלמים הרבה יותר. כי הזכיינים מחייב אותם לעבוד ביום מסויים, במחיר מסויים, בתנאים מסויימים. איתי הוא יכול לנהל משא ומתן. הוא יכול להגיד לי, אני אביא לך שלוש הפקות תיתן לי הנחה. אני אביא לך פחות הפקות אני לא אתן לך הפקה. בעצם, היכולת משא ומתן שלהם והיכולת משחק של המפיקים נותנת להם כלי עבודה. עכשיו אף אחד לא ישקיע באולפנים גדולים. זה השקעה נדל"נית מטורפת. התוכנית העסקית של אולפני הרצליה למעבר לאולפנים חדשים נעמדת בכ80-100 מיליון שקל. מי ישקיע? כולם סגרו את הדלת. כולם סגרו את זה. אז הזכיינים לא יקנו אולפנים גדולים. הם ימצאו את הפראייר התורן שינהל להם את זה. אז קם אחד כזה בפתח תקווה והוא זמני.

שלמה פילבר: מה עם Outsourcing?

יואב פרץ: לא יהיה Outsourcing כי בסוף היום כדי לנהל עסק בתעשייה הזאת אתה צריך לתת כמעט את מגוון השירותים.

ליאת בלום: אבל זו לא התלונה שעלתה מהמפיקים.

יואב פרץ: מה?

ליאת בלום: זו לא התלונה שעלתה מהמפיקים.

יואב פרץ: כי המפיקים לא מתמודדים, אותם לא מעניין אם אמרו להם לצלם פה או לערוך פה.

ליאת בלום: לא, רגע, במסגרת התלונות שיכולות בחלקן להיות מאוד דומות לשלך, הם כן מדברים על עצמאות בשידור, על עצמאות בזכויות, על הצורך למכור למתחרים. אבל אני לא שמעתי תלונות של מפיק שאומר אני לא ניהלתי משא ומתן מול ברזלים...

הילה שמיר: ואיך את רוצה שהוא אומר.. אני אגיד רגע משהו שיואב לא אומר, הוא עושה עם העיניים, הם כנראה לא בפוזיציה לבוא ולהגיד את זה לועדה ציבורית

ליאת בלום : אני לא מסכימה איתך בעליל.

הילה שמיר: גם מה שהם אמרו..

ליאת בלום : לא, לא מסכימה. זו טענה שאני לא מקבלת. אני ישבתי גם באיל וגם בשכטר, היו מפיקים שפתדו..

הילה שמיר: את לא חייבת לקבל..

ליאת בלום : רגע, רגע הילה, בגלל זה חשוב לי לשמוע אותו

יואב פרץ : אני, אני חושב

הילה שמיר : אני ממש לא רוצה לדבר בשם המפיקים

ליאת בלום : היו מפיקים שבפירוש פתדו שישמע בכלל שהם הגיעו להופיע בפני הועדות. ועדיין כשהם הגיעו, מבלי שזה התפרסם, הדבר האחרון שהטריד אותם זה הברזלים.

יואב פרץ : נכון, כי הברזלים זה לא הביזנס שלהם, הברזלים זה הביזנס שלי. אבל בשורה התחתונה..

ליאת בלום : אז אני אומרת, חוץ מלשמר את הביזנס זה שיקולים שלך, אבל מה השיקולים שלי כמדינה?

יואב פרץ : אני אומר לך, השיקול שלך של מדינה שיהיו עסקים קטנים. השיקול שלך כמדינה שיהיו מספיק עסקים.

ליאת בלום : אוקיי, אתה מדבר על עידוד תעשייה, אתה לא מדבר על עידוד פלורליזם בשוק השידורים.

יואב פרץ : אני לא דיברתי על פלורליזם, אני באתי לדבר על כלכלה ועל עסק ועל 150 עובדים שאני מפרנס.

ליאת בלום : אוקיי.

הילה שמיר : אתה מדבר על ביזור.

יואב פרץ : כשפתחתי את השיחה שלי לא אמרתי שבאתי לדבר על פלורליזם.

ליאת בלום : אתה לא מדבר על שירות לצרכן, אתה מדבר על שימור התעשייה..

יואב פרץ : זה ועוד איך שירות לצרכן כי בסוף היום אני, חלק מהתחרות שלי כל הזמן רוצה להצטיין. לקנות את הציוד הכי מתקדם, לקנות את העדשות הכי טובות, לקנות את המצלמות הכי טובות. כאשר האולפן יהיה רק במקום אחד, אז הוא יעשה מה שהוא רוצה, לא תיהיה תחרות יגידו לו זה מה שיש ואתה לא יכול להתווכח.

הילה שמיר: התעשייה מורכבת מהברזלים ומהתוכן ויש לזה השפעה מדדית אחד על השני, והשני על האחד.

ליאת בלום: ברור. אבל אנחנו כל הזמן באים בניסיון להפחית רגולציה ולהבין בסוף מה משרת את האזרחים ואת הצרכנים. אני לא באתי בתור ועדה לשמר את תעשייה כזו או אחרת.

הילה שמיר: זה דיון, נראה לי, פנימי.

ליאת בלום: נכון, אבל היה חשוב לי לשמוע שגם הוא מסכים איתי, שבסופו של דבר, אינטרס הפלורליסטי בברזלים הוא רק לשם עסקים קטנים, תעשיית. הוא לא קשור לעולם השידורים, כי עולם השידורים מוכיח אחרת.

הילה שמיר: לא, הוא לא מסכים איתך. הוא אמר משהו אחר.

ליאת בלום: אוקיי.

יואב פרץ: איכות השידור שלך, שזה כן מגיע לצרכן, תהיה ירודה. [REDACTED]

ליאת בלום: אני לא רוצה שצרכנים מורידים רייטינג מהערוץ.

יואב פרץ: כי הם לא רואים את האלטרנטיבה, כי להם ברירה. את יודעת, את כרשות צריכה לדאוג לזה שאני אקבל את השידור באיכות הכי טובה. אם גם זה לא חשוב לך אז זה בסדר, את יכולה להגיד, מצדי שכל אחד יקח את הטלפון, סליחה זה לא הטלפון שלי, יקח את הטלפונים, זה גם אפשר לעשות שידור, דרך אגב. האיכות פה HD, את יכולה להוציא את זה לשידור. את רוצה תהפכי את הטלוויזיה לכזו, אין לי בעיה. [REDACTED]

את יכולה להגיד [REDACTED]

מחר..

ליאת בלום: זו שאלה אחרת

יואב פרץ: אני יכול לקבל מכם מחר מכתב שתגידו, חבריה מחר כל מי שרוצה לבנות אולפן, זכיינים מותר לבנות אולפן, מאה אחוז, אני אסגור את העסק. לא אני, בעלי המניות שלי יגידו בשביל מה אולפנים, נשאר בחברת הפקה קטנה שגם היא תדעך אל המוות לאט לאט.

ליאת בלום: זו כבר האכיפה של הרשות השניה.

יואב פרץ: אבל אני, אני רוצה לדבר על עוד דברים. אני רוצה לדבר רגע על השוק הבינלאומי. בטח הרבה מפיקים דיברו עליו. אנחנו פועלים בשוק הבינלאומי כבר המון שנים. הראשונים, אני חושב, שהתחלנו לפעול בשוק הבינלאומי. התוכנית המיתולוגית שלנו, פיספוסים, נמכרה כבר לפני 20 שנה בעולם. בהרבה כסף. ועד לפני כמה שנים, מפיק ישראלי או יזם ישראלי, וזה בעיקר יזמים, פיתחו רעיון, לקחו את הרעיון, נסעו איתו בטיסה לחו"ל והתחילו למכור אותו. היום השוק השתנה. אם אתה לא יכול להראות הוכחות יכולות, או לפחות איך זה נראה על המסך באמת עם

השקעות מסיביות, אין לך סיכוי.

עכשיו שתבינו, אלינו נכנס לחדר יום אחד בחור צעיר אמר "יש לי רעיון". הוא בא אלינו, יחד איתו פיתחנו רעיון, השקענו 800 אלף שקל. הרעיון נמכר יפה בעולם. בדרך זרקנו עוד חמישה רעיונות שהשקענו בהם הון תועפות והלכו לזבל. זה עולם היזמות. היום אנחנו לא יכולים ליזום כלום. כי אם אנחנו רוצים ליזום משהו או לצאת לעולם אנחנו חייבים לעבור דרך Gate Keeper, לשלם לו את הליטרת בשר שלו ואם לא אנחנו לא נצא לעולם. תחשבו שזה היה קורה בענף ההיי-טק, מה היה קורה היום. בישראל אני לא יודע אם אתם יודעים יש הכי הרבה בתי ספר..

(צילצל הטלפון - שיחות חולין על כך)

יואב פרץ: אני עוד שתי דקות מסיים. אוקיי, אני יכולה לסיים, יש לי עוד שתי דקות.

שלמה פילבר: כן, כן.

יואב פרץ: ואז קרה משהו, ישראל הפכה להיות מעניינת. התחילו להגיע לפה המון המון שחקנים בינלאומיים. הגיעה לפה חברה גרמנית גדולה שנקראת קונסטנטין, השבוע היא סגרה את הבסטרה בישראל, אמרה: אין טעם להיות חברת הפקה בישראל, אין לנו זכויות, אין לנו קניין. רוב חברות ההפקה בערוצים הגדולים בישראל פתחו סניפים בלונדון. למה בלונדון? כי שם למפיק מגיע כל הזכויות. המדינה החליטה שצריך לשמור על המפיק והיזמות. הגיעה לפה אנדמו, אנדמו זו חברת ההפקה הכי גדולה בעולם, יש לה איזה עשרים או שלושים סניפים בעולם. ישראל זו המדינה היחידה שהיא קנתה חברת טלוויזיה, היא לא קנתה מפיק. חברה יחידה, למה? כי בארץ למפיק אין זכויות, המפיק הוא לא קיים. לכל מקום שאתה מגיע בעולם כולם יודעים שיש ישראל בעייתית. אין טעם להיות מפיק או זכין בישראל. עכשיו מה יקרה אם תסגרו אותנו? זה בסדר אם יסגרו את המפיקים או יסגרו את העסקים הקטנים או חמישה גופים ישלטו למעלה.

שלמה פילבר: אנחנו לא שם.

יואב פרץ: לא, אני יכול להגיד שדרור שטרום פעם אמר את זה בחוק מיזוג הכבלים, אני חושב שאת היית היחידה שמה, ששאלו אותה מה הבעיה שלכם? בשביל מה אתם צריכים חברות הפקה?

הילה שמיר: אתה רומז שאני זקנה אבל אני לא נעלבת.

יואב פרץ: לא, גם אני הייתי אז. אז הוא אמר, אמרו לו מה תהיה הבעיה? יהיו חמש חברות הפקה, לרשת אחת, לקשת אחת, לטלעד אחת, אחת להוט, אחת ליס, אז הוא אמר להם, לא לזה התכוון המשורר. המחוקק התכוון לזה שיהיו הרבה חברות הפקה כי יהיו הרבה יזמים. אבל מה יקרה אם לא יהיו חברות הפקה? אז קודם כל, היזמות תמות. כל האנשים הצעירים, שכמו שבאים אלינו כל יום עם רעיון או כל הסטודנטים הצעירים שבאים ללמוד ולעבוד בתעשייה ועולים למעלה..

שלמה פילבר: הכיוון של ה..

יואב פרץ : לא, הם לא יגיעו. הפרמידה צרה למעלה.

שלמה פילבר : אני מסכים.

יואב פרץ : לא יהיו מנהלי פיתוח, לא יהיו רעיונות, כולם יראו כמו רשות השידור בסוף..

שלמה פילבר : בוא תציע רעיונות כרגע, כי אנחנו מתחילים להתקרב לסוף. קח בחשבון גם שבמשך שלושה ימים שמענו דברים..

יואב פרץ : אני מסכים איתך.

שלמה פילבר : והרבה מהדברים שאמרת, למרות שעשית את הדברים מאוד מסודר ומאוד מובנה, אבל הרבה מהדברים כאילו ...

יואב פרץ : שמעתם..

שלמה פילבר : דשנו בהם. מה העמדה שלך לגבי העובדה, זאת אומרת, אנחנו מחפשים את הדרך, בוא נגיד ככה, כמו שאמרת, יש פה בעיה של יחסי כוחות לא מאוזנים, הכוח של הקונים מול הכוח של המפיקים העצמאיים. אחת הטענות שעלו באחת ההרצאות שהיו, אחת הטענות היתה לאפשר התאגדות כזו או אחרת של המפיקים העצמאיים, היוצרים, התסריטאים ה-What ever. בזמנו, בעבר, היה איזושהו איסור, אני מבין שהוא היסטורי כמעט של ההגבלים, שצריך לבדוק אותו מחדש. יכול להיות שבקונסטלציה כזאת או אחרת, נאמר שאתה עושה שני איגודים, שלושה איגודים..

הילה שמיר : לא, לא היסטורי. האיגודים עצמם.. כשאנחנו כתבנו את הרישיון עכשיו לערוץ 10 ניסינו לבדוק אם איגודים, לא מהסוג שלו, מהסוג של יוצרים, מפיקים יכולים להתאגד, יש שם התנגדות נחרצת. אבל יכול להיות שאפשר להסביר.. הרי התנגדות היא בשל הכוח, אם מסתבר שהכוח הוא בצד השני, אז יכול להיות שנחליט..

שלמה פילבר : אני רוצה.. הגופים האלה.. זאת אומרת, אם הערוצים העצמאיים, השאלה האם יש עוד ערוצים עצמאיים שהם פוטנציאלים לעבוד איתך, שאם אנחנו ניתן לכם כוח, אתם יכולים להתאגד. עוד פעם, עכשיו...

יואב פרץ : אני לא מאמין בהתאגדויות.

שלמה פילבר : לא בהתאגדויות, ביצירה תוכן

יואב פרץ : אני חושב..

שלמה פילבר : שניה, שאני בא ואומר שמה שאנחנו יכולים לנסות זה לאפשר לכם מעבר חופשי. זאת אומרת שלא תהיו תלויים ברצון הטוב של הפלטפורמות. אלה תוכלו, אם תרצו, אם באמת הפקתם תוכן טוב ויש לכם מוצר טוב, אנחנו נאפשר לכם את זכות המעבר בצורה כזאתי שאף אחד לא יוכל למנוע אותה מכם. בסוף המוצר לצופה שיהיה כזה שאם אתה יודע לייצר אותו, להפיק אותו, כדי להרוויח עליו תוכל לעשות את זה בלי קשר להתאגדות.

יואב פרץ: אני אשמח לעשות את זה. אני בעד כלכלה חופשית אבל בשורה התחתונה כמו בכל העולם, בסוף היום, הרגולטור הגן על המפיק. בגלל אמצעי הכוח. בכל העולם. המודל הכי נכון בעיניי זה דווקא לא המודל הבריטי שכולם רוצים אותו, המודל הקנדי, אמרו, או המודל הצרפתי. אמרו לזכייין, יש לך X שנים לשדר, 3-4 שנים אתה לא תשדר את זה יותר מ-3-4 שנים, אחר כך זה חוזר למפיק. הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה.

אבינועם רוזנבאום: זה בדיוק ההמלצות של ועדת איל.

יואב פרץ: בסדר גמור. אני מאוד מאוד מסכים עם ועדת איל. הייתי מאוד שמח שועדת איל יאמצו את ההחלטות שלה. מאוד הייתי שמח. אבל בסוף היום זה מה שהייתי רוצה. כלכלה חופשית, אני לא טוב אני אזרק. אני לא יעיל, אני אזרק. אני לא ריווחי, אני אסגר. אבל מי שטוב, שיפרח.

אני

מנהל את הארגון היום יחסית, עם כמות העובדים הכי גדולה בתעשייה, מעבר לזכיינים. הכי גדולה בתעשייה. לא במחזורים, אני לא יודע אם בריווחיות, יכול להיות שיש יותר גדולים, יותר ריווחיים, אני לא יודע. אבל כמות העובדים שאני מנהל היא הכי גדולה בתעשייה. עכשיו בסוף היום, לאזרח עדיף שיהיו חברות קטנות. לתעשייה עדיף שיהיו חברות קטנות. כי בסוף היום לא צריכים שלושה מנהלי פיתוח ולא צריכים צלמים. יקחו את הצלם מהבוקר עד הערב והוא יעבור הפקה-הפקה. זה לא שזה יהיה יותר יעיל. אני חושב שכולנו נפסיד מזה בסוף. אני אפסיד ברמה תעסיקית.

שלמה פילבר: הצעה אופרטיבית?

אבינועם רוזנבאום: משפט אחרון.

הילה שמיר: ברגע שהזכויות הן..

יואב פרץ: הצעה אופרטיבית שלי ברגע שיתנו לנו את הזכויות חזרה אלינו אחרי 3-4 שנים וברגע שנוכל לשכור בתוכן, אני חושב שאנחנו נוכל לפרוח.

שלמה פילבר: אתה אומר, ועדת איל מגינה עליכם.

יואב פרץ: מאוד מגינה עלינו.

שלמה פילבר: בסדר גמור.

יואב פרץ: מאה אחוז, תודה רבה.